

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

§. III. An ordinati in infantia aut ex metu obligentur ad Continentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

speciales, sed tantum generales, qui præcipiunt omnibus continentiam: ergo &c.

Dices IV. cum *Dicasillo* disp. 1. dub. 26. n. 390. Qui ignorat obligationem continentia, obligatur equidem ex voto, quod censetur tacite emittere, etsi ignoret, illud; idque eo ipso, quod volens & sciens initiatur Ordinibus sacris: quisquis enim sciens & prudens aliquid vult, etiam vult ei annexa, adeoque tacite consentit voto ex lege Ecclesie adjuncto. Resp. Neg. Assumpt. nam volens suscipere officium, eo ipso quidem censetur velle onera illi annexa per modum legis aut præcepti; adeoque ad summum censetur velle subire obligationem votendi, quia hæc obligatio per se dicitur sacro Ordini annexa; sed non per hoc censetur ipsemet de facto votere: cum hoc requirat propriam voluntatem votentis, quam non habet, qui prorsus ignorat. Immo etsi obligationem votendi sciret annexam, posset adhuc habere animum non votendi: sicut scire esse annexam obligationem legendi legas, necessariò quidem deberet subire obligationem legendi, posset tamen habere animum non legendi. Quare plures alii Auctores oppositæ sententiæ fatentur, talem obligari ex præcepto. Infero: ergo inde obligantur & reliqui. *Vasquez* autem putat talem non obligari ad continentiam. Sed est contra communem sententiam. Equidem quidquid sit de hoc, saltem sufficienter urget exemplum malitiosè nolentis votere: qui quid Varii diversimodè conentur evadere; sed frustra. Vide *Aversa* q. 4. scilicet 7. Unde *Dicasillo* aliis modis refutatis, excogitavit hunc, qui sequitur.

Dices V. cum eodem *Dicasillo* supra num. 394. & 398. & 400. Talis non esset quidem obligatus ad continentiam, adeoque si peccaret contra castitatem, solum peccaret unico peccato, maneret tamen semper & continuo obligatus ad votum castitatis committendum, eoque emisso inciperet peccatum luxuriæ in ipso esse sacrilegium. Resp. hoc est commentum contra sensum communem, etiam aliorum Auctorum; quod sufficit pro improbatione. Deinde sequeretur, talem validè contrahere matrimonium (quidquid dicat *Dicasillo*) nam Ordo facer tantum dirimit matrimonium ratione voti continentia (quod nos vocamus præceptum) seu quatenus solemniter sunt adstricti, qui ordinantur, ipsi continentia; ut patet ex Canonibus, & illis ipsis quidem, quos alii nobis objiciunt, c. un. de Voto in 6. & Extremo. Antiquè supra cit. atqui talis non habet votum, quale putat *Dicasillo* intelligi iis Canonibus: ergo non est, unde dirimeretur matrimonium.

Dico II. Sacer Ordo dirimit matrimonium contrahendum jure Ecclesiastico. Ita *Scotus* supra, & alii communiter. Probatur: quia jus divinum de hoc nihil de-

crevit: votum etiam propriè non intervenit; & quàmvis interveniret, sine ulteriori ordinatione Ecclesie matrimonium non dirimeret: prout nec modò dirimit votum simplex, quod tamen solo jure Ecclesiastico differt à voto solemnè; ut clarè colligitur c. un. de Voto in 6.

§. III.

An ordinati in infantia aut ex metu obligentur ad Continentiam?

Dico I. Ordinati in infantia non tenentur ad castitatem. Ita *Sanchez* l. 7. disp. 30. num. 3. & alii communiter contra Antoninum, Ledesma & paucos alios. Probatur: nam non possunt teneri ex voto, cum ad illud emittendum non habuerint sufficientem libertatem: non etiam ex præcepto Ecclesie, quæ per se non obligat ad continentiam, nisi illos, qui sacrum Ordinem scienter & volenter assumunt; ut ex ipsis juribus satis constat. Immo (ut *Sanchez* advertit) aliter obligare non potuisset: eò quod continentia sit res adeò ardua, & præter inclinationem naturæ, ut nisi quis voluntariè statum continentia assumat, non possit ad eam cogi per humanam potestatem. Quibus consonat modus loquendi Apostoli 1. ad Cor. 7. & c. de iis disp. 28. ubi dicitur: Concessam ab Apostolo licentiam auferre non possumus, iis videlicet, qui voluntariè non assumunt statum, cui conjugium est interdictum. Quin immo (ut notat *Vasquez*) etsi obligatio continentia esset ex præcepto divino, non obligaret taliter ordinatos in infantia; non quidem defectu potestatis in Deo, sed ex benigna voluntatis divina interpretatione.

Castro ulterius non obligari ad continentiam ordinatos ante pubertatem: quia etsi sine capace aliorum præceptorum & votorum, non tamen præcepti aut voti tam ardui. Quare sicut jure antiquo non erat valida professio ante istud tempus c. Ad nostram, de Regular. sic nec censetur Ecclesia in talibus annexere votum aut præceptum de re tam ardua ac immutabili: quia tunc nec est sufficiens maturitas judicii. Nec obstat, quod posset talis votere castitatem perpetuam: nam illud votum semper est irritabile à parentibus vel tutoribus usque ad pubertatem; at votum continentia aut præceptum Ecclesie non subjacet istis; & matrimonium dirimit.

Si autem ordinetur post pubertatem ante annum ætatis decimum sextum, probabiliter valde obligaretur; nam etsi de professione aliud statuerit Tridentinum: tamen reliquit cetera vota & præcepta puberes concernentia invariata. Unde potest

contrahendum jure Ecclesiastico.

II. Ordinati in infantia non tenentur ad castitatem.

III. Non obligantur ordinati ante pubertatem.

Est possessio votere castitatem perpetuam.

II. Quid censendum de puberibus ante annum 16. ordinatis.

pubes vovere Religionem, aut castitatem perpetuam, sic ut sine sufficienti causa ne quidem Papa possit obligationem tollere, & olim ista ætas sufficiebat ad professionem; non est ergo, cur de facto non sufficeret ad obligationem continentiae annexæ Ordini per votum aut Ecclesiæ præceptum. Nec obstat, quòd statim exemplum professionis allegaverimus ad probandum, quòd non ligentur ordinati ante pubertatem: non enim intendimus præcisè argumentari à simili (quod in positivis non valet) sed assumpsimus ad ostendendum, quam rationabiliter explicetur mens Ecclesiæ, quòd non censetur velle præceptum continentiae, aut votum tacitum annexum Ordinibus afficere impuberes; qui non possunt, etsi vellent, etiam per votum explicitum se constituere in statu immutabili, quin illud ad libitum possint parentes vel tutores irritare. Quare si tales in Ordinum susceptione votum explicitum emitterent, non esset illud, quod Ecclesia annectit, nec dirimeret matrimonium, sed posset à prædictis irritari, atque esto non irritaretur, matrimonium valeret.

113.
Qualiter
ratificatio
subsequens
inducat ob-
ligationem
continentiae.

Si autem sic ordinatus adveniente sufficienti ætate ratificaret verbo vel facto, quod circa se gestum est, statim adveniret obligatio continendi cum effectu simili, sicut in ceteris ordinatis. Quòd autem c. *Ad Nostram, de Regularibus* concedatur triduum ad ratificandam professionem, solum datur ad hoc, ut possit interea reclamare & resistere, postea non amplius audiendus; idque solum procedit quoad præsumptionem fori externi. Posse verò ratificationem fieri apud Deum & in foro interno solâ mente, ait *Aversa q. 4. sect. 8. §. Tertio & Ceterum, sine fine*, & tunc non minus in conscientia firmari perpetuam obligationem. Sed hoc videtur mihi habere difficultatem, quantum ad effectus canonicos dirimendi matrimonium; immo etiam quoad obligationem, quantum ad ordinationem susceptam in infantia attinet (quæ secundum nos tantum est ex præcepto) videtur enim potius requiri signum externum, quod est accommodatum modo agendi humano.

114.
Non ligatur
hæc lege cõ-
tinentia or-
dinatus ex
metu gravi
ad id injus-
tè incusso.

Dico II. Non ligatur continentia, qui Ordinem suscipit, volens quidem, tamen adactus per vim aut metum gravem, scilicet injustum, ad hoc incussum. Ita Doctores communius contra *Vasquez disp. 246. num. 34.* & alios. Estque stylus Curiae, ut testatur *Rota* in decisionibus novissimis decis. 761. ut refert *Aversa q. 4. sect. 8.* Ratio est: quia votum sic expressè emissum est invalidum c. *Perlatum*: ubi est sermo (sed exempli occurrentis gratia) de voto professionis religiosæ: ergo etiam annexum Ordinis susceptioni, si tale sit. Si autem tantum sit præceptum Ecclesiasticum continentiae, multò minus tali casu obligat: nam

ad hoc Ecclesia non minorem requirit consensum, quam ad validitatem voti.

Confirmatur I. quia gesta per metum sunt ipso facto irrita, saltem, quando non possunt facillè per providentiam judicis irritari; aliis saltem irritabilia: quare cum in præsentibus sit quid stabile, quod non potest per judices ordinarios irritari aut dispensari, censendum est comprehendi sub ordinaria providentia juris, ut scilicet sit ipso facto irritum & nullum.

Confirmatur II. quia conjugatus per metum suscipiens Ordines non obligatur ad continentiam, etiam secundum alios; ergo nec suscipiens ita ante matrimonium: quia saltem deberet aliàs conjugatus ex sua parte obligari, ut si haberet votum simplex. Debet tamen vim vel metum passus ob scandalum & forum externum causas allegare, ut iudex irritum & nullum declaret, sicut etiam in matrimonio & professione invalida.

Dices I. *Toletanum VIII. can. de inviti* premoto dicit: *Si ad conjugia, morte seculi, redire attentaverit, omni Ecclesiastica dignitate privetur, & apostata habeatur.* Vasquez ipse supra fatetur non constare, quòd loquatur Concilium de gravi metu seu cadente in constantem virum, sed Concilium mentionem in suo discursu facit etiam de metu mortis. Quare respondet Sanchez Concilium loqui, quando postea à metu liber ratificavit. Sed hoc non constat ex contextu Concilii. Fortè tamen quis diceret, id, facile confingere, & ex subiecta materia seu casu supponi contigisse. Aliter Responderi posset cum Sanchez Concilium tantum esse provinciale, nec receptum ab Ecclesia universali, immo nec viguisse in Hispania, ubi latum fuerat decretum istud. Addit *Aversa supra §. Quarta & Ad auctoritatem*, fortasse posse exponi de iis, qui etsi liberè forent ordinati, tamen invitati erant assumpti ad Ecclesiasticarum (ut loquitur Concilium) officia dignitatum.

Dices II. Qui metu baptizantur obligantur ad leges divinas & Ecclesiasticas, ergo &c. Resp. obligationem ad leges divinas Christianorum sequi tamquam necessarium accessorium ad validum baptismum; uti etiam sequitur ex jure divino subiecto ad potestatem Ecclesiæ, quæ consequenter potest illos cogere ad suarum legum, quæ non sunt tam arduæ, observantiam. At in præsentibus continentia obligatio non sequitur tamquam necessarium accessorium ad Ordines valide susceptos, sed ex libera dispositione Ecclesiæ, quæ non voluit tantum onus annectere, nisi spontè suscipienti: ut patet in ordinatis in infantia. Deinde ad statum Christianismi quisque equidem obligabatur; non ad statum ordinatorum, adeoque nec ad tam grave onus.